

Marianne Koch, sognepræst ved Vor Frelzers Kirke i Horsens. (Foto: Martin Ravn).

Advarsel mod bedreviden og selvtilfredshed

KIRKE OG SAMFUND

Af Marianne Koch, sognepræst ved Vor Frelzers Kirke i Horsens

Mennesket har altid søgt det skønne, for at søge opad åndeligt, væk fra det urene og lave, fra dette dødens legeme, for at nå op til det forfinede og smukke.

Derfor er det underligt med Jesus - denne mand som siger, at Gud er hans far. For han går ikke op på bjerget og finder sandheden og lyset oppe i det rene, borte fra den urene verden. Han går ned fra bjerget og ind i menneskelivet. Jesus søgte ikke det hæslige og væskende, fordi han var betaget af det ødelagte, eller fordi han syntes at det krakelerede var smukt, heller ikke for at opleve mørket og skyggesiden i sig selv. Han gik det ødelagte og onde i møde, fordi det var i verden, og fordi han ikke frygtede det onde. Hans opgave var at slette de skel, som mennesker havde sat. For de, der sætter skellene, er altid på den rigtige side - på Guds side, mens de andre er på den gale side.

Jesus møder den spedalske, det hæsligste på den tid. Syg-

dommen medfører lammelser, tab af syn og følesans, fingre og tæer og langsom misdannelse af ansigtet, men værste af alt: Smitte. Derfor blev den spedalske, udover at miste sit helbred, forbandet: En levende død, der ikke måtte omgås andre mennesker, end ikke sine allernærmeste. De spedalske levede på kanten af samfundet - slået med Guds forbandelse, kunne enhver jo se. De skulle ikke bare bære sygdommen og en pinefuld død, men også Guds vrede.

Ligesom den spedalske stod hovedsmanden som soldat og hedning også uden for den tids jødiske samfund. Men Jesus går straks med ham hjem. Men hovedsmanden kender sin stilling i forhold til Jesus, han ved, at det jødiske folk ser ned på ham. Derfor føler han sig ikke værdig til, at Jesus skal gå ind i hans hus.

At blive forbandet af mennesker, som siger, at det er Guds forbandelse, er jo ikke specielt for Jesu tid. Desværre er det noget, der er kommet helt tæt på os i disse år, hvor de AIDS-ramte får påklistret den samme forbandelse. Vi vægrer os også mere mod at tage fremmede med i vort fællesskab.

Denne tekst skal derfor stå for os som en advarsel mod vor selvtilfredshed og bedreviden, for det er ikke vores opgave at trække streger og sætte skel. Og gør vi det, trækker Jesus pludselig strengen et andet sted, så det til vores rædsel

pludselig er os, der står det forkerte sted. Jesus rører ved den spedalske, som man skal holde sig fra, han er villig til at komme hjem til den fremmede, som man ikke omgås, og han sætter de udstødtes tro op som eksempel for de fromme og »rigtige«. Hvorfor?

Fordi det handler om tro på Jesus som den, der har livet og magt over døden og tilintetgørelsen. Tro i betydningen tillid. Det er jo netop sådan, vi skal møde Gud. Men alt for ofte bliver vores tro til en præstation eller et statussymbol: »Se, hvor meget jeg tror« eller et måleinstrument, som skal fortælle os, at vi er på den rigtige side i forhold til Gud og de andre.

Men tro, der bygger på tillid, kan vi ikke vise frem. For den er en livsholdning, der giver alt mening og retning. Så vi tolker livet ud fra tilliden til Gud og ikke som tilfældighedernes spil, fordi vi ikke er alene, men står under en stærkere magt og kraft. Og Gud bærer med - selv på det meningsløse.

Så er Gud ikke kun de udvalgte og de frommes Gud, men Gud er Gud midt i det virkelige liv, hvor der er sorg og glæde, sygdom og sundhed, fortræd og hjælp. Så sætter den kristne ikke skel mellem dem, der hører Gud til, og dem, der ikke hører Gud til, for den magt frasiger vi os i fadervor med ordene »thi dit er riget, magten og æren i evighed«. Amen.